

Dana 2.XI. osnovana je desinićka partizanska četa koja je brojila kojih 80 boraca. Nijemci su dobili dojavu da je Desinić centar partizanstva, pa su odlučili bombardirati ga. Kad je to dočuo kotarski predstojnik Mirko Kovač, rodom iz Vinagore zauzeo se za Desinić i svojom glavom jamčio da u Desiniću nema partizana, iako je vjerojatno znao da ih je bilo, ali su se dobro skrivali. Izvidnica njemačke vojske došla je 2.XI. u Desinić. Kako nisu u akciji pretraživanja našli partizana, bombardiranje je izostalo. U župnoj su se crkvi svakodnevno održavale molitve za mir.

Početak godine 1944. partizani su zabranili svaku vezu sa Zagrebom. Trgovine su uglavnom bile prazne a cijene enormne. U Desiniću nema više nikakvih hrvatskih institucija vlasti. Općina je pretvorena u partizanski "dom kulture". U svibnju partizani napadaju kolonu njemačkih vozila na Bosnarovom brijegu prema Vinagori.

Partizanski zločini

Dana 12. ožujka doveli su partizani u Desinić zarobljene njemačke vojnike, nekoliko ustaša i domobrana, ukupno sedamnaestoricu, koje su zarobili prilikom napada na vlak kod Luke. Odveli su ih u Veliki Tabor i sutradan 13. ožujka su poubijali sve njemačke vojnike i ustaše u šumi ispod Velikog Tabora - pod glavnom cestom, zatrpavši ih u jednu jamu potpuno gole. Domobrane su dođuše pustili, ali su ih gole tjerovali kroz Desinić. U istoj toj šumi partizani su strijeljali domaćeg župljanina Ljudevita Fojsa iz Osredka i tu ga zakopali. Iz sela Dubravice odveli su Martina Šlogara i Pavla Novaka. Martina su strijeljali, a Pavla pustili.

Njemački napad na Desinić

Koncem ožujka partizani su ponovo došli u Desinić, njih oko stotinu. Bez pitanja njih trideset ušlo je u župni dvor i nastanilo se u palači (blagovaonica). Na cvjetnu subotu 1. travnja oko deset sati ujutro pukla je vijest da Nijemci prilaze Desiniću. Doista je oko podneva otpočela topovska paljba preko Desinića na grad Veliki Tabor. Partizani su se odmah razbježali. Kad su njemačke trupe ušle u Desinić nisu pronašle niti jednog jedinog partizana. Tog su dana Nijemci strijeljali učiteljicu Ankicu Odorčić jer je bježala pred njima, a bilo je i poznato da suraduje s partizanima. Tako je i ovog puta Desinić bio pošteđen razaranja.

Partizani su nakon te njemačke ofenzive svake nedjelje na trgu u Desiniću održavali mitinge. Žene su partizani organizirali u "Antifašistički front". Kaka u cijelom kraju nije bilo organa hrvatske državne vlasti, partizani su vlast preuzeli u svoje ruke.

Česta su u Desinić izdaleka dovozili ranjene-partizane: Osnovani su i prehrambeni odbori koji su se brinuli za prehranu partizana. Svakoj su kući dodijelili partizane koje treba prehraniti ne pitajući imaju li ljudi dovoljno hrane ili ne. U partizane je otišao-i-bivši bogoslov Željko Ljubić iz Male Gore. Na sam Uskrs umro je neki partizan Rus, pravoslavne vjere. Partizani su od župnika tražili crkveni pogreb, kojega župnik po propisima nije mogao obaviti. Partizani su zaprijetili župniku da će s njim obračunati, ali on svejedno nije htio voditi taj sprovod.

Poslije Uskrsa u par navrata su u Desinić pridolazili novi partizani a u svibnju čak i "komanda zapadnih grupa" sa podoficirskom školom. Dana 6. lipnja u zoru otpočela je velika